

Arrest

nr. 251 720 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2021.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 4 maart 2021 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de terechtzitting van 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M.I.N., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomst uit het subdorp Ghonday van het dorp Mamakay, gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. U ging acht jaar naar school, maar moest noodgedwongen stoppen naar aanleiding van de problemen die tot uw vlucht uit Afghanistan geleid hebben. U woonde in uw dorp samen met uw moeder, jongere broer en twee zussen. Uw oudere zus was reeds getrouwd en woonde met haar echtgenoot in het dorp Senzai.

Ondertussen is ook een tweede zus getrouwd en het huis uit. Uw vader verdween zo'n vijf tot zes jaar geleden. Hij werkte als dokter rond mentale gezondheid in een ziekenhuis in Kabul. Jullie vermoeden dat hij meegenomen werd door de taliban. Sindsdien hoorden jullie niets meer van hem. Om te voorzien in jullie levensonderhoud hadden jullie velden met tarwe op en enkele boomgaarden. U hielp af en toe in de appelboomgaarden. Ook hadden jullie een benzinstation samen met een partner, H.. H. baatte dit uit, maar op de momenten dat H. naar zijn familie moest, verving u hem. Zo werkte u meestal in de nacht zo'n twee à vier keer per maand in het benzinstation.

Op een dag was uw moeder in de boomgaard gras aan het maaien en zag ze een verdacht voorwerp. Ze haalde u erbij en u zag een jerrycan met een gsm en kabels eraan bevestigd. U veronderstelde dan ook dat dit een bom was. Uw moeder zei om iemand erbij te halen. U ging naar buiten, maar er waren geen dorpelingen te zien. Even later zag u enkele soldaten passeren van het nationaal leger. Ze waren op weg naar de waterbron waar ze altijd drinkwater kwamen halen. Ze kwamen mee om te kijken en bevestigden dat het een bom was. Ze zeiden tegen u en uw moeder om binnen te blijven. Het leger verwijderde vervolgens de bom. Die nacht kwamen de taliban naar uw huis en lieten een brief achter. Uw moeder liet deze brief voorlezen door de burens. Er stond in dat u zich moest aanbieden bij de taliban in de moskee van Mahmadiar. Uw moeder dacht echter dat ze misschien voedsel nodig hadden en dat er niets probleem was, en ze zei dan ook niets over de eerste brief tegen u. De volgende nacht kwamen de taliban opnieuw naar uw huis. Deze keer klopten ze aan en praatte uw moeder met hen. Ze stelden zich voor en vroegen of u thuis was. Uw moeder zei dat u zich in het huis van uw oom bevond. De taliban gingen weg en lieten die nacht opnieuw een brief achter. In deze brief stond hetzelfde geschreven als in de eerste brief. Dit keer nam uw moeder deze boodschap wel serieus. Ook hadden de dorpsouderen tegen uw schoonbroer gezegd dat hij u naar de moskee moest brengen en dat ze jullie zouden begeleiden. De volgende dag ging u dan ook naar de moskee. Uw schoonbroer moest buiten wachten en u werd naar de kamer van de mullah gebracht, waar drie leden van de taliban met u spraken. Ze vroegen waarom u samenwerkte met het nationaal leger en waarom u hun bom had aangegeven bij het leger. U legde de situatie uit, dat u niet met het leger samenwerkte en dat uw moeder de bom toevallig had opgemerkt. Hierna kreeg u enkele slagen met een stok en kreeg u enkele voorwaarden om terug naar huis te mogen. De voorwaarden hielden in dat u in de toekomst geen melding meer mocht maken wanneer u een bom zou opmerken in uw boomgaard, en dat u niet mocht klagen als er schade aan uw boomgaard zou zijn. Verder moest u ook aan hen melden wanneer u het leger in het dorp zag.

De twee weken die hierop volgden, kende u geen problemen. Uw moeder maande u wel aan om wat meer binnenshuis te blijven. Twee weken later moest u 's nachts H. vervangen in het benzinstation. De volgende ochtend rond 8u ging u naar huis, en vervolgens begeleidde u uw zus van uw huis naar haar eigen huis. Rond 10u vond er een bomontploffing plaats bij de madrassa, die vlakbij het benzinstation lag. De bevolking en ook het nationaal leger kwamen ter plaatse. Ook uw schoonbroer ging naar die plek om informatie te vergaren. Het nationaal leger arresteerde H. en ondervroegen hem. Ze zeiden dat hij 24u/7 in het benzinstation aanwezig is en bijgevolg gezien moest hebben wie de bom daar geplaatst had. H. zei echter dat hij er die nacht niet geweest was, en gaf uw gegevens. Ook de taliban kwamen naar H. en vroegen wie de bom daar geplaatst had. Ook aan hen zei H. dat u die nacht het benzinstation had opengehouden. Vervolgens kwamen de taliban naar uw huis. Ze vroegen uw moeder waar u was, waarop ze antwoordde dat u terug bij uw oom was. In het dorp vroegen de taliban aan de jongens om hen op de hoogte te brengen wanneer u daar terug aanwezig was. Hierna kwam uw schoonbroer naar uw huis. Hij vertelde wat hij gezien had bij de madrassa en dat het gerucht de ronde ging dat de taliban u zochten, daar u van de bom zou afweten of de dader zou kennen. Uw moeder vertelde aan uw schoonbroer dat de taliban waren langsgelopen. Hierna kwamen ze samen naar het huis van uw zus en vertelden u alles. Ze zeiden dat u reeds een laatste kans gekregen had en dat de taliban dit niet zomaar zouden laten passeren. Uw moeder vroeg aan uw schoonbroer om iets te regelen. Hij regelde een smokkelaar en u vertrok de volgende ochtend vroeg vanuit het huis van uw zus. Na uw vertrek kwamen de taliban nog meerdere malen aan uw moeder vragen waar u was.

U verliet op het einde van de maand sunbula van het jaar 1397 (westerse kalender: september 2018) Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Hier kwam u na ongeveer zestien maanden reizen aan op 3 februari 2020. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 7 februari 2020. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban of gearresteerd te worden door de overheid, daar ze u verdenken betrokken te zijn bij de bomontploffing bij de madrassa in uw dorp.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, een brief van het ziekenhuis in verband met de afwezigheid van uw vader, en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u en uw kinderen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of gearresteerd te worden door de overheid, daar ze u ervan verdenken betrokken te zijn geweest bij de bomontploffing bij de madrassa in uw dorp. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Vooreerst wil het CGVS bemerken dat de verdwijning van uw vader niet gerelateerd is aan uw persoonlijke vrees tot vervolging. U stelt dat uw vader zo'n vijf of zes jaar geleden werd meegenomen, en dat u sindsdien niets meer van hem vernam (CGVS, p.5). Daar u aanhaalde eind sunbula 1397 (omzetting westerse kalender: september 2018) vertrokken te zijn uit Afghanistan, gebeurde de ontvoering van uw vader bijgevolg verschillende jaren voor uw vertrek. Uzelf ondervond, behalve het vermeende incident kort voor uw vertrek, geen andere problemen met de taliban in de periode na uw vaders verdwijning. Bovendien antwoordde u: nee, mijn vader werd ontvoerd door zijn werk voor de overheid, op de vraag of de ontvoering van uw vader dus al dan niet gelinkt was aan uw eigen vrees voor de taliban. Er kan dan ook geen verband vastgesteld worden tussen de mogelijke ontvoering van uw vader en uw persoonlijke problemen met de taliban. Bijgevolg staat de verdwijning van uw vader los van uw persoonlijke vrees tot vervolging.

De elementen uit uw relaas berusten op twee incidenten. Allereerst is er het incident met de gevonden bom in uw boomgaard. Verschillende zaken ondermijnen echter de geloofwaardigheid van dit incident en de daarbij aansluitende vermeende vrees. Ten eerste is het zeer onwaarschijnlijk dat de taliban een bom zouden plaatsen op een plek waar deze zomaar ontdekt en ontmanteld zou kunnen worden. U stelt dat de taliban de bom verborgen met aarde en vuil en dat ze nooit hadden verwacht dat uw moeder deze zou zien (CGVS, p. 16). Nochtans moest uw moeder slechts het gras maaien en ze kon de jerrycan met gsm en kabels reeds zien liggen (CGVS, p.16). Goed verstopt was de bom dan allesbehalve. Vervolgens kan het leger ter plaatse komen, de bom rustig verwijderen, en gebeurt er verder niets. Dat de taliban dergelijke situaties niet beter inschatten, dat ze hun bommen niet strategischer positioneren en hun bom niet bijvoorbeeld laten ontploffen als het leger dichterbij komt, is dan ook weinig aannemelijk.

Vervolgens zou u twee brieven van de taliban gekregen hebben, maar stond daarin, naargelang uw verklaring, weinig specifieke informatie vermeld. De twee brieven toonden geen verschillen en stelden dat u naar de moskee moest komen, zo verklaart u (CGVS, p.17). Het is echter merkwaardig dat de taliban in de tweede nacht na het incident zowel langskomen en uw moeder spreken, en vervolgens nog een brief achterlaten ook (CGVS, p.17). Waarom ze hun boodschap niet persoonlijk tegen uw moeder vertelden of haar vroegen waarom u geen gehoor had gegeven aan de eerste brief, wanneer ze haar toch reeds een vraag stelden, blijft een vraagteken.

Verder is het allerminst geloofwaardig dat uw moeder de eerste brief gewoon naast zich neerlegde en deze niet serieus nam. In het verleden werd uw vader, naar uw verklaringen, meegenomen door de taliban, en waren jullie bijgevolg op de hoogte van de aard van bedreigingen door de taliban (CGVS, p.15). Ook stelde u dat er reeds bepaalde mensen gedood werden door de taliban in uw dorp (CGVS, p.19). Waarom uw moeder aldus dacht dat u misschien naar de moskee moest komen om voedsel aan hen te geven, of dat iemand de brief per ongeluk had laten vallen, kunt u dan ook niet verklaren. Enerzijds verklaart u zelf dat mensen niet op die manier werden opgeroepen om voedsel aan te taliban te geven (CGVS, p.17), anderzijds stond uw naam in de brief vermeld en was deze wel degelijk voor u persoonlijk bedoeld (CGVS, p.17). Er kan dus worden aangenomen dat de brief een belangrijke boodschap bevatte. Ook werd er duidelijk gesteld in de brief dat u naar de moskee moest komen in het kader van een gerechtelijke procedure (documentenmap, documenten 3 en 4). De veronderstellingen van uw moeder zijn dan ook volledig ongegrond. Er kan immers verwacht worden dat uw moeder, ten gevolge van eerdere ervaringen met de taliban en de kennis die ze over hen bezat, enige actie zou ondernemen en deze brief wel serieus zou nemen. Dat dit echter niet het geval blijkt te zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u vermeende bedreigingen.

Voorts kan er weinig geloof gehecht worden aan de voorwaarden die de taliban u oplegden, waarna ze u terug vrij lieten. Deze voorwaarden bestaan enerzijds uit het feit dat u zich in de toekomst stil moest houden wanneer u een bom of de taliban zag, en anderzijds uit het feit dat u de taliban op de hoogte moest brengen wanneer u het leger in uw dorp zag (CGVS, p.15, 19). Allereerst is het ten zeerste opmerkelijk dat u dit tweede element omtrent het bespioneren van het leger slechts later in uw verklaringen op het CGVS aanhaalt. Tijdens uw vrij relaas in uw persoonlijk onderhoud en ook in de CGVS Vragenlijst ingevuld bij de DVZ maakt u geen enkel gewag van dit feit (CGVS, p.15; CGVS vragenlijst, p.1, 2). Het is pas later dat u dit gegeven plots naar voren schuift (CGVS, p.19). Verder is het een groot vraagteken waarom u de taliban op de hoogte zou moeten brengen wanneer u het leger in uw dorp ziet. Zo haalt u zelf aan dat de taliban overal aanwezig is in uw dorp (CGVS, p.19). Gevraagd waarom u dit dan zou moeten melden aan de taliban, daar ze zelf overal aanwezig zijn en dit bijgevolg hoogstwaarschijnlijk eerder zien dan u, kunt u geen afdoende verklaring verschaffen. U stelt dat uw boomgaard op een plek lag die zichtbaar was van de basis, en dat ze misschien bedoelden dat u het moest melden als het leger zich dichtbij uw boomgaard bevond (CGVS, p.19). Opnieuw geeft dit geen antwoord op het feit dat de taliban dit zelf konden waarnemen, zeker daar dit hun fulltime bezigheid is. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban u bijgevolg vrijgelaten zouden hebben onder zulke milde voorwaarden, die voor de taliban bovendien van zeer weinig nut waren, en dit nadat u hun bom had laten ontmantelen door de overheid. In de twee weken die hierop volgden, kende u verder geen problemen meer met de taliban en lieten ze u met rust. U ging nog steeds naar buiten, weliswaar niet te ver van uw huis (CGVS, p.19), en moet in twee weken tijd toch minstens een keer het leger zien passeren hebben op hun dagelijkse route naar de waterbron. Dat u in twee weken tijd geen melding maakte aan de taliban omtrent de aanwezigheid van het leger in uw dorp, leek de taliban echter niet te deren. Ze lieten u gewoon verder uw leventje leiden. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gehele situatie en de vooropgestelde bedreigingen door de taliban.

Ten tweede is er het incident van de bomontploffing bij de madrassa vlak voor uw vertrek. Hieromtrent uitte u een vrees voor zowel de taliban, als de overheid (CGVS vragenlijst, p.1, 2). Uw vrees voor beide actoren is echter volledig gebaseerd op loutere veronderstellingen. Op geen enkele manier slaagt u erin uw vermeende vrees hard te maken. Beide actoren hebben geen enkele reden om u, en alleen u, te verdenken van enige betrokkenheid bij deze bomontploffing. U was tijdens de nacht aanwezig in het benzinestation, maar ging om 8u naar huis (CGVS, p.15). De bom ontplofte slechts om 10u. Tijdens de uren waarin u niet aanwezig was, kon bijgevolg eender wie deze bom geplaatst hebben en zou u hiervan niet op de hoogte zijn. Andere winkeliers en verschillende passanten zouden vervolgens ook verdacht kunnen worden, maar dit was echter niet het geval volgens uw verklaringen (CGVS, p.23). Geconfronteerd met het feit dat de bom geplaatst kon zijn wanneer u reeds het benzinestation verlaten had en bijgevolg ook de winkeliers verdacht moesten worden, haalt u enkel aan dat de winkels wat verder liggen en dat de madrassa zichtbaar is van de kamer van het benzinestation (CGVS, p.23). Dit is echter allesbehalve een afdoende verklaring. Bij de ontploffing van een bom die vele slachtoffers maakte, kan tenminste verwacht worden dat het leger alle opties uitput om de werkelijke dader te vinden. Dat ze bijgevolg enkel u en H. vragen zouden stellen en de andere winkeliers niet (CGVS, p.23), doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit hele gebeuren. Daarbovenop dachten ze in eerste instantie dat H. die nacht aanwezig was en wilden ze hem gewoon enkele vragen stellen. Ze lieten hem vervolgens gewoon gaan en hij werd niet in verdenking gesteld, rekening houdend met het feit dat H. in de ochtend van de ontploffing wel in het benzinestation aanwezig was, daar u rond 8u naar uw zus ging (CGVS, p.20).

Dat ze H. gewoon vrijlaten, maar u onmiddellijk in verdenking zouden stellen, is dan ook niet aannemelijk. Wat betreft de overheid, stelt u dat u bang bent om gearresteerd te worden en in de gevangenis te belanden, daar ze u vragen zouden stellen waar u geen antwoord op heeft (CGVS, p.22). Het leger is echter nooit tot bij u gekomen en heeft u nooit ondervraagd. Omtrent het feit dat ze u vervolgens zouden verdenken, ontbreekt dan ook enige zekerheid. Bovendien bracht u twee weken voordien het leger zelfs op de hoogte omtrent een bom van de taliban (CGVS, p.15). Waarom u dan twee weken later volgens het leger zou liegen of plots banden met de taliban zou hebben, blijft een groot vraagteken. U stelt nog dat het leger kon denken dat de taliban u misschien dwongen om dit keer niets te melden over de bom, en dat u hierdoor banden heeft met de bom of de dader zou kennen (CGVS, p.22). Deze redenering, opnieuw een loutere veronderstelling, bewijst echter geen link tussen u en de bom. Zelfs indien de taliban u het zwijgen oplegden omtrent deze bom, bewijst dit evenmin dat u de dader zou kennen of enige connectie zou hebben met de taliban. Het leger/de overheid heeft bijgevolg dan ook geen enkel motief om u onmiddellijk als verdachte van deze aanslag te aanzien.

Deze veronderstellingen zijn evenzeer terug te vinden bij uw vermeende vrees voor de taliban. Ook de taliban stelden slechts vragen aan H., maar zouden u wel onmiddellijk verdenken (CGVS, p.21). Hieromtrent legt u verder verschillende verklaringen af. In eerste instantie haalt u aan dat u niet weet waarom de taliban u verdenken (CGVS, p.21), daarna blijft u bij het feit dat ze u verdachten, daar u die nacht aanwezig was in het benzinstation (CGVS, p.21), en later stelt u dat de taliban zelf verantwoordelijk waren voor de bom, maar dat ze de schuld bij anderen wilden leggen, wegens de vele burgerlijke slachtoffers (CGVS, p.22). Ten eerste is het een raadsel waarom de taliban de schuld van deze explosie op u als persoon zouden willen afschuiven, terwijl hun "vijanden" in de regio het nationaal leger en Hezb-e-Islami zijn (CGVS, p.22). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de taliban de schuld van dit incident in de schoenen van een gewone burger zouden proberen schuiven, terwijl ze even goed hun vijanden in een slecht daglicht zouden kunnen plaatsen met hun beschuldigingen. Dat ze u alleen voor zulk incident verantwoordelijk zouden achten, is niet aannemelijk. Ten tweede haalt u aan dat de taliban aan H. vroegen om hen de dader te tonen, daar hij 24u op 7 in het benzinstation aanwezig is (CGVS, p.21). Hieruit blijkt dat ze H. niet in verdenking stelden, en gewoon meer informatie van hem probeerden te verkrijgen. H. vertelde hen dat u die nacht aanwezig was (CGVS, p.15), wat bovendien geen uitzonderlijke situatie was. U was namelijk zo'n twee à vier keer per maand aanwezig in het benzinstation (CGVS, p.13). Mochten de taliban bijgevolg naar u op zoek geweest zijn, kan verwacht worden dat ze ook u gewoon enkele vragen wilden stellen en informatie vergaren. U stelt bovendien zelf dat ze u gewoon vragen wilden stellen omtrent wie de bom daar geplaatst had (CGVS, p.22). Opnieuw moet dus benadrukt worden dat de taliban nooit tot bij u kwamen om u vragen te stellen omtrent de aanslag. U baseert zich bijgevolg andermaal op loutere veronderstellingen om uw vrees vorm te geven.

U slaagt er gezien voorgaande vaststellingen op geen enkele wijze in om uw persoonlijk vrees voor vervolging hard te maken.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en herkomst aan, hetgeen hier niet betwist wordt. Verder legt u een brief voor van het ziekenhuis die de afwezigheid van uw vader bevestigt (documentenmap, document 2). Zo geeft het ziekenhuis aan dat uw vader niet aanwezig was van 15/12/1393 tot 15/5/1394 (omzetting westerse kalender: van 6/03/2015 tot 6/08/2015). Zoals supra reeds aangehaald is er echter geen verband tussen de ontvoering van uw vader en uw persoonlijke problemen. Deze brief levert dan ook geen enkel bewijs omtrent uw vermeende persoonlijke vrees. Tot slot legt u twee dreigbrieven van de taliban neer. De authenticiteit van deze brieven werd supra reeds besproken. Verder dient ook het volgende opgemerkt te worden omtrent de tijdsindicatie van deze brieven. U verklaarde dat u deze brieven ongeveer twee weken voor het incident bij de madrassa ontving, en u verliet uw land de dag volgend op het incident. Deze verklaringen stroken echter niet met de data die op de brieven van de taliban terug te vinden zijn. Op de brieven staat vermeld dat u zich de eerste keer moet aanbieden in de moskee op 11/4/1397 (omzetting westerse kalender: 2/07/2018), en de tweede keer op 12/4/1397 (omzetting westerse kalender: 3/07/2018) (documentenmap, document 3 en 4). Verder stelde u dat u het land verliet eind sunbula 1397 (omzetting westerse kalender: september 2018) (CGVS, p.24). Dit zou dan ook twee maanden na het ontvangen van deze brieven zijn, en niet twee weken zoals u verklaarde. Dat u hieromtrent geen eenduidige verklaringen aflegt, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan. Bovendien blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op nietreguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu geenszins het geval is.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 20 oktober 2020 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele postfactum verduidelijkingen of toevoegingen, maar blijken geen inhoudelijke vaststellingen inzake uw asielaanvraag te betreffen en kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het

EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op <https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportafghanistanssecuritysituation20190612.pdf> en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “het art. 1 van de Vreemdelingenwet; Schending van het art. 48/3 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het art. 48/6 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het art. 48/7 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - de schending van de materiële motiveringsverplichting ; Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“5.2.2. *Individuele vrees van verzoeker - “een ongeloofwaardig relaas”*

5.2.2.1. Algemene toestand en voorlegde documenten

5.2.2.1.1. Het CGVS is van oordeel dat er tegenstrijdige en onlogische elementen zijn in het relaas van verzoeker. Het CGVS vindt dat de vrees van verzoekster niet wordt aangetoond omdat het relaas omwille van tegenstrijdigheden en onlogische feitelijkheden niet geloofwaardig is.

Het CGVS lijkt echter te vergeten dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het verhaal te beoordelen (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014). De term een geïnduceerde vrees voor vervolging bevat een objectief en een subjectief element.

Het objectieve element is doorslaggevend en leidt er toe dat de vrees moet gegrond en redelijk zijn en kunnen worden verklaard aan de hand van objectieve gegevens (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014).

Objectieve gegevens zijn onder meer:

- *de algemene toestand in het land van herkomst ;*
- *het lot van familieleden ;*
- *het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie.*

Het subjectieve element spitst zich toe op het gegeven dat de verzoeker, als individueel persoon, een vrees moet koesteren waarbij de persoonlijkheid, de achtergrond en de leeftijd van verzoeker bepalend zijn.

Uw zetel heeft reeds meermaals het belang van correcte landeninformatie onderstreept om te kunnen bepalen of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat of om de geloofwaardigheid van een verzoek(st) er te beoordelen (zie onder meer RVV 9 feb 2017, 182.40, 21 feb 2017, 182.590).

Vooreerst, tonen verschillende legitieme bronnen aan dat de situatie dat de Taliban effectief aanwezig is in de regio waar verzoeker van afkomstig is. Objectieve informatie over Wardak provincie toont tevens aan dat bomaanslagen bijna een dagelijkse realiteit is in de regio. De actuele situatie in district Jalrez is bijzonder precair. Hierover infra meer (punt 5.2.4. e.v.).

De verder geciteerde objectieve informatie toont duidelijk de algemene toestand in provincie Wardak en ook specifiek district Jalrez op heden aan: het algemeen klimaat van geweld, de verovering van het gebied door de Taliban, het cijfer bomaanslagen e.d.m. O.b.v. deze informatie moet er onderzocht worden of de vrees van verzoeker gegrond is en de geloofwaardigheid van het relaas dient te worden nagegaan.

Het relaas kan perfect kaderen in de algemene toestand in de regio.

5.2.2.1.2. Verzoeker heeft zijn relaas overigens tevens onderbouwd met een aantal documenten.

Vooreerst legt verzoeker zijn Taskara voor dewelke onder meer zijn afkomst bevestigt. Verweerster meent niet te twifelen aan de afkomst van verzoeker. De Taskara ondersteunt dan ook de verklaringen van verzoeker m.b.t. zijn afkomst.

Minstens op dit punt is verzoeker dus geloofwaardig.

Daarnaast legt verzoeker twee dreigbrieven voor van de Taliban evenals een attest m.b.t. de afwezigheid van de vader.

Verweerster stelt dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde bezitten omdat ze gemakkelijk op niet reguliere wijze kunnen verkregen worden. Documenten zijn overigens enkel relevant voor zover ze een geloofwaardig relaas onderbouwen, aldus verweerster.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij van alle voorgelegde documenten de originelen bezit en dat de algemene corruptie in Afghanistan niet zomaar mag geponeerd worden naar de voorliggende documenten, zonder verder te verduidelijken waarom de documenten er vals uit zien.

Het enkele feit dat er in een land corruptie welig tiert, heeft niet tot gevolg dat documenten geen bewijswaarde hebben (RVV, 8.01.2015)! Asielinstanties moeten grondig en nauwgezet de bewijswaarde van elk document onderzoeken (EHRM 2.10.2012, Singh/België). In casu is dit geenszins het geval.

Een document mag niet alle bewijswaarde worden ontnomen als het een niet geloofwaardig relaas ondersteunt vermits in het andere geval elk document nutteloos is indien niet onderzocht wordt of de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas kan worden hersteld (RVV 29.01.01.2013 en RVV 18.05.2016).

Het CGVS stelt vast dat de dreigbrieven van de Taliban tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van verzoeker. Verzoeker zal aantonen dat het CGVS hier volledig de mist ingaat.

Het CGVS stelt met name: [...]

(zie pag4, bestreden beslissing, stuk 1)

Dit betreft een grove fout van het CGVS. Verzoeker wenst erop te wijzen dat het 'Afghaanse' cijfer 6 op een 4 lijkt. De omzetting van de Afghaanse kalender naar de westerse kalender door het CGVS is dan ook verkeerd.

Op de eerste dreigbrief staat niet de volgende datum: 11/4/1397 maar wel 11/06/1397 hetgeen in de westerse kalender 02/09/2018 is en op de tweede brief staat niet 12/4/1397 maar 12/06/1397, in de westerse kalender is dit 03/09/2018. Dit werd dan ook voorgelegd aan de vaste tolk van de raadsman van verzoeker, wie dit integraal bevestigde. (zie het stuk 2, mail tolk met correcte Afghaanse en Westerse data)

De data in de verklaringen van verzoeker liggen in rechte lijn met de data op de brieven. De documenten kunnen de geloofwaardigheid van de verklaringen dus niet ondermijnen en vise versa! Dit moet nu net de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen.

De motivering van verweerster is op dit punt niet deugdelijk. Zij is bovendien niet zorgvuldig te werk gegaan. Het CGVS schendt de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht.

5.2.2.2. Het lot van familieleden

Het lot van familieleden is eveneens een objectief gegeven dat doorslaggevend is om de vrees van een verzoeker te beoordelen (zie hoger).

Het CGVS betwist op zich de verwijding van de vader van verzoeker niét, hetgeen tevens gestaafd wordt door een document. Aan dit element van het relaas twijfelt het CGVS niét doch stelt zij dat de verdwijning van de vader los staat van de persoonlijke vrees van verzoeker.

Nochtans wordt niet bepaald dat het lot van familieleden moet verbonden zijn aan het de persoonlijke vrees van een verzoeker (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014). Het is een objectieve indicator ter beoordeling van de eigen vrees.

Daarenboven is ook de zus van verzoeker slachtoffer geworden van geweld vanwege de Taliban. Verzoeker stipt dit incident op pag. 15-16 van het gehoor aan als een reden waarom hij Afghanistan heeft verlaten. Doch rept het CGVS hierover geen woord om het verzoek van verzoeker te beoordelen. Het spreekt voor zich dat het CGVS alle elementen van de vrees deugdelijk moet onderzoeken en beoordelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de onderzoeksplicht werden geschonden.

5.2.2.3. Geloofwaardigheid verzoeker

Ondanks het feit dat de hogerstaande objectieve gegevens en de voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoeker zouden moeten ondersteunen, stelt het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag. De verklaringen zouden onlogisch en tegenstrijdig zijn.

De verklaringen van verzoeker zijn echter geenszins tegenstrijdig. Dat het CGVS een aantal verklaringen als onlogisch bestempeld is daarenboven te wijten aan het gegeven dat zij de door verzoeker geschetste feiten verkeerd weergeeft.

Nochtans moeten verzoekers het voordeel van de twijfel krijgen wanneer de verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014).

Doch oordeelt het CGVS dat verzoeker ongeloofwaardig is. Verzoeker overloopt hiernavolgend de zogenaamde ongeloofwaardigheden ;

1/ Incident bij de boomgaard

Het CGVS vindt het niet geloofwaardig dat de bom 'zo gemakkelijk' werd ontdekt. De taliban zou dergelijke situaties beter moeten kunnen inschatten.

Verzoeker wenst te benadrukken dat de boom in een uitgestrekte boomgaard lag dat privé eigendom is van de verzoekers familie. Dat de bom niet zo goed verstopt was kan dus te wijten zijn aan het gegeven dat taliban voor het plaatsen van de bom op privéterrein waren en zich dus niet te lang op dit terrein konden begeven. Immers, de taliban wist dat de soldaten vaak passeerden langs die weg; ze moesten zich dus misschien haasten bij het plaatsen van de bom om niet ontdekt te worden.

Er zijn verschillende mogelijke verklaringen waarom de bom niet beter verstopt was. Verzoeker was er niet bij op het moment van het plaatsen van de bom en kan dus zelf maar gissen.

2/ Dreigbrieven Taliban

In hoofdorde vindt het CGVS het onlogisch dat de moeder na het ontvangen van de eerste dreigbrief verzoeker niet zou hebben ingelicht.

Dit zou inderdaad onlogisch zijn. Doch zoals hoger, bij de feiten, reeds aangegeven geeft het CGVS de feiten verkeerd weer, anders dan verzoeker dit de facto heeft verteld.

Het CGVS houdt voor dat de moeder van verzoeker de eerste brief zou hebben laten voorlezen door de burens vooraleer ze de tweede brief heeft ontvangen, één dag later. Ze zou dus voor het verkrijgen van de tweede brief hebben geweten dat verzoeker werd gezocht door de Taliban doch nam ze het niet serieus.

Dit is niet wat verzoeker heeft verklaard!

Pag 17 van het gehoor scheidt duidelijkheid: [...]

Verzoeker verklaart dus meermaals duidelijk dat de moeder slechts na het verkrijgen van beide brieven naar de burens ging en vroeg wat erin stond. Ze kende de inhoud van de eerste brief dus niet. Ze wist ook niet wat het precies was, ze is analfabete.

Verzoeker legt uit dat zijn moeder wellicht niet doorhad dat het over iets serieus ging en dat het evengoed een gewone brief kon zijn, een uitnodiging voor iets of dergelijke. Bovendien ging ze al één dag later al met de brief naar de burens.

Als de feitelijkheden correct worden weergegeven, hoe ze werkelijk werden verteld, is dit helemaal niet zo ongeloofwaardig zoals het CGVS voorhoudt.

3/ Bomontploffing bij de madrassa

De vrees van verzoeker zou hieromtrent louter gestoeld zijn op veronderstellingen. Verzoeker kan niet weten of hij effectief verdacht werd door de Taliban of het leger. Het leger heeft verzoeker bijvoorbeeld nooit ondervraagd, zodat hij niet kan weten of hij verdacht werd.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij één dag na de explosie is gevlucht. Er is geen kans geweest om hem te ondervragen.

Daarenboven werd zijn collega eerst verdacht door het leger en de Taliban maar gaf hij de gegevens van verzoeker door. Het is dus logisch dat lens sedertdien op verzoeker is gericht. Bovendien is de familie van verzoeker in de daaropvolgende periode meermaals lastig gevallen.

Verzoeker werd daarenboven na het eerste incident reeds geviseerd door de Taliban.

Besluitend

Er dient te worden vastgesteld er geen tegenstrijdige of incoherente verklaringen werden gedaan door verzoeker en dat de verklaringen worden onderbouwd door objectieve criteria.

Doch besluit het CGVS dat het verhaal van verzoekster niet geloofwaardig is omdat zij bepaalde elementen "onlogisch acht" zonder evenwel verder grondig onderzoek te verrichten, de feiten verkeerd weer te geven, data verkeerd om te zetten enzovoort.

Verder stelt het CGVS nergens in haar beslissing effectieve tegenstrijdigheden vast.

5.2.3. Verzoeker is slachtoffer van geweld

- 5.2.3.1 Ten slotte dient in dit verband nog te worden verwezen naar het gegeven dat verzoeker in feite zelf het slachtoffer van geweld.

Verzoeker heeft in het verleden heel wat meegemaakt. Naast zijn asielmotieven toont een medisch attest (zie het stuk 16) dat de verzoeker het slachtoffer is geworden van willekeurig geweld, met name toen hij werd geraakt bij een bomaanslag in zijn dorp.

Verzoeker heeft hier inderdaad niets over verteld in zijn asielrelaas aangezien de gebeurtenis van een aantal jaar terug dateert en de facto geen directe aanleiding heeft gegeven tot zijn vlucht.

De raadsman van verzoeker vernam dit toevallig uit het medisch dossier van verzoeker.

Op het attest staat te lezen: [...]

Niettegenstaande dat een arts inderdaad niet met 100 procent zekerheid kan bepalen waar of op welke manier de letsels werden opgelopen, betwist de arts de correlatie tussen de littekens en de verklaringen van verzoeker hierover niet (zie hieromtrent RvV 219.732 dd. 12.04.2019).

De bewijswaarde van het medisch attest kan niet zonder meer tot niets worden gereduceerd.

Het is minstens aannemelijk dat verzoeker het slachtoffer is geworden een bomaanslag.

Het gegeven dat verzoeker slachtoffer is geworden van geweld is belangrijk voor de procedure en de beoordeling inzake internationale bescherming omdat verzoeker op grond hiervan tot een kwetsbare groep behoort. De verklaringen van verzoeker moeten worden beoordeeld rekening houdende met het gegeven dat verzoeker een kwetsbaar persoon is.

Artikel 1, 12° Vw bepaalt uitdrukkelijk dat personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan kwetsbaar zijn.

Met deze kwetsbaarheid moet rekening gehouden worden bij de beoordeling van het relaas.

- 5.2.3.2. Voor het subjectieve element van de persoonlijke vrees is dit tevens van belang.

Het subjectieve element bekijkt of een persoon als individu een vrees moet koesteren waarbij de persoonlijkheid, de achtergrond en de leeftijd van verzoeker bepalend zijn. Het gegeven dat verzoeker reeds betrokken werd in een bomaanslag is hierbij uiterst relevant.

Daarenboven luidt het artikel als volgt: art. 48/7 Vw als volgt:

[...]

Dat verzoeker in het verleden slachtoffer is geworden van willekeurig geweld door een bomexplosie.

Dat gezien de huidige omstandigheden in regio van afkomst van verzoeker het aannemelijk is dat verzoeker opnieuw ernstige schade zal leiden (zie verder).

Het CGVS gaat steeds uit van een ongeloofwaardigheid in hoofde eerste verzoeker maar in se moet de bewijslast in zijn geval worden omgekeerd ingevolge art. 48/7 Vw. Er geldt een vermoeden dat verzoeker erkend moet worden als vluchteling of recht heeft op subsidiaire bescherming tot bewijs van tegendeel.

De beoordeling van het verzoek van verzoeker is bijgevolg verkeerd en schendt art. 48/7 Vw.”

Inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat er intussen veel recentere informatie over het geweld in Wardak en district Jalrez beschikbaar is en dat het CGVS geenszins verwijst naar de meest recente informatie over Wardak om artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Verzoeker verwijst naar een recent EASO rapport van september 2020 (stuk 3).

Verder verwijst verzoeker naar een recent arrest van de Raad (arrest nr. 217 609 van 27 februari 2019), waarin werd geoordeeld dat verzoekers uit het district van verzoeker subsidiaire bescherming behoeven.

Verzoeker brengt voorts recente informatie bij aangaande het district Jalrez en zijn dorp teneinde de erbarmelijke actuele veiligheidssituatie te staven (stukken 5-15). Hij herneemt tevens dat hij reeds het slachtoffer werd van geweld (stuk 16), evenals zijn vader en zus.

Verzoeker besluit:

“Dat uit objectieve informatie blijkt dat provincie Wardak een instabiele en wisselvallige regio is.

Dat de situatie in Wardak provincie, district Jalrez, waar verzoeker geboren werd en steeds verbleef - hetgeen niet betwist wordt door het CGVS - actueel bijzonder ernstig is en voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2 c) Vw.

Dat het CGVS zich baseert op gedateerde informatie en haar onderzoeks- en medewerkingsplicht naast zich heeft neergelegd.

De motieven op dit punt zijn niet deugdelijk noch redelijk.

Dat Uw Zetel in het arrest 217.609 dd. 27.02.2019 oordeelde dat verzoekers uit district Jalrez subsidiare bescherming behoeven onder vermeld artikel.

Dat verzoeker bijgevolg minstens de subsidiaire bescherming behoeft.”

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“2. Emailverkeer raadsman verzoeker en tolk ;

3. Afghanistan security situation, country of Origin Information Report (EASO) dd. September 2020

4. Arrest RVV217.609 dd. 27.02.2019;

5. 5 civilians killed in improvised bomb explosions in Afghanistan, Asia & Pacific Xinhua, dd. 20.10.2020 [URL];

6. 5 civilians killed in improvised bomb explosions in Maidan Wardak Province, Afghanistan, Couter IED Report dd. 20.10.2020 [...] ;

7. Civilians killed in Maidan Wardak Blast: official, Tolo news, dd. 20.10.2020 [URL];

8. Video bomaanslag Jalrez en andere incidenten in de regio (zie USB stick) ;

9. Video Afgaanse soldaten (zie USB stick) ;

10. Facebook link bericht burgerincidenten regio verzoeker ;

11. Facebook link bericht burgerincidenten regio verzoeker ;

12. Facebook link video verwoesting school ;

13. Facebook link video blokkade snelweg Wardak;

14. Facebook link rouwbericht explosie bij universiteit aan de grens Jalrez;

15. Tolonews 'explosion Near Private University in Maidan Wardak Kills One' dd. 10.10.2020 [URL] ;

16. Medisch attest ;”

2.3. Bij aanvullende nota van 23 februari 2021 voegt verweerder landeninformatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan:

- *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2020;*

- *“EASO Country Guidance Note: Afghanistan” van december 2020;*

- *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van september 2020.*

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Verzoeker wijst erop dat uit verschillende bronnen blijkt dat de Taliban aanwezig is in zijn regio van herkomst en haalt tevens de algemene (veiligheids)situatie aldaar aan. Waar hij meent dat zijn relaas perfect kan kaderen in de algemene toestand in zijn regio van herkomst, volstaan verzoekers verwijzingen naar algemene informatie niet om de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag aan te tonen, noch dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade, *in concreto* aan te tonen.

7.1. Verzoeker houdt vast aan zijn asielaanvraag en tracht de motiveringen in de bestreden beslissing aangaande de ongelofwaardigheid van zijn relaas te weerleggen in het verzoekschrift.

7.2. Aangaande het incident met de bom in verzoekers boomgaard wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Allereerst is er het incident met de gevonden bom in uw boomgaard. Verschillende zaken ondermijnen echter de geloofwaardigheid van dit incident en de daarbij aansluitende vermeende vrees. Ten eerste is het zeer onwaarschijnlijk dat de taliban een bom zouden plaatsen op een plek waar deze zomaar ontdekt en ontmanteld zou kunnen worden. U stelt dat de taliban de bom verborgen met aarde en vuil en dat ze nooit hadden verwacht dat uw moeder deze zou zien (CGVS, p.16). Nochtans moest uw moeder slechts het gras maaien en ze kon de jerrycan met gsm en kabels reeds zien liggen (CGVS, p.16). Goed verstopt was de bom dan allesbehalve. Vervolgens kan het leger ter plaatse komen, de bom rustig verwijderen, en gebeurt er verder niets. Dat de taliban dergelijke situaties niet beter inschatten, dat ze hun bommen niet strategischer positioneren en hun bom niet bijvoorbeeld laten ontploffen als het leger dichterbij komt, is dan ook weinig aannemelijk.”

Waar verzoeker stelt dat er verschillende mogelijke verklaringen zijn waarom de bom niet beter verstopt was en hij slechts kan gissen naar de reden hiervoor, kan dit geen afbreuk doen aan de terechte motivering in de bestreden beslissing dat niet kan worden ingezien dat de taliban hun bom zouden plaatsen op een onstrategische positie waar deze gemakkelijk ontdekt en ontmanteld zou kunnen worden. Derhalve blijven de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande overeind en dragen deze bij aan de ongelofwaardigheid van verzoekers relaas.

7.3. Verder verklaarde verzoeker dat hij volgend op het bomincident twee brieven van de taliban kreeg, waarin werd gesteld dat verzoeker naar de moskee diende te komen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Voor zover wordt aangenomen dat verzoekers moeder de eerste brief van de taliban niet serieus nam en pas samen met de tweede brief liet voorlezen door haar buur, zoals blijkt uit verzoekers verklaringen en het verzoekschrift, kan niet worden ingezien dat de taliban in de tweede nacht na het incident zou langskomen en met verzoekers moeder spreken, en vervolgens nog een brief zou achterlaten, zonder de boodschap persoonlijk aan verzoekers moeder te geven, dan wel te vragen waarom verzoeker geen gehoor had gegeven aan de eerste brief (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Het onlogische verloop van de gebeurtenissen wijst erop dat verzoekers verklaringen niet op de waarheid berusten.

7.4. De door verzoeker voorgelegde dreigbrieven van de taliban kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

Overigens blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Afghaanse (identiteits)documenten weinig bewijswaarde hebben, nu ze gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan.

In de mate dat verzoeker, onder verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *“Singh et autres c. Belgique”* van 2 oktober 2012, aanvoert dat niet zomaar kan geoordeeld worden dat alle documenten afkomstig uit een bepaalde staat vals zijn louter en alleen omdat er een hoge graad van corruptie is en het bovendien aan de commissaris-generaal toekomt om het vervalste karakter van een document aan te tonen, waarbij een individuele analyse dient te gebeuren per document, gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts

bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. Voorts heeft het arrest "*Singh et autres c. Belgique*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geen betrekking op verzoeker en handelt het over documenten afkomstig van een gezaghebbende organisatie hetgeen te dezen niet van toepassing is zodat de verwijzing naar dit arrest niet dienstig is.

Bovendien betreffen de brieven geen objectieve, noch officiële documenten en kunnen deze door eenieder worden geësceneerd.

Verzoeker meent dat de data op de dreigbrieven verkeerd vertaald werden en wijst erop dat het 'Afghaanse' cijfer 6 op een 4 lijkt, zodat de omzetting van de Afghaanse naar de westerse kalender door het CGVS ook verkeerd is. Verzoeker verwijst naar de bij het verzoekschrift neergelegde e-mail van de tolk met correcte Afghaanse en westerse data (stuk 2) en stelt dat de dreigbrieven dateren van 2 en 3 september 2018 (westerse kalender). Dat de dreigbrieven zouden dateren van september 2018 kunnen voorgaande vaststellingen inzake de bewijswaarde van deze dreigbrieven niet doen ombuigen.

Gelet op voorgaande zijn de door verzoeker neergelegde brieven aldus niet in staat verzoekers voorgehouden problemen met de taliban aan te tonen.

7.5. De geloofwaardigheid van verzoekers problemen met de taliban wordt verder onderuit gehaald nu geen geloof kan worden gehecht aan de voorwaarden die de taliban hem oplegden alvorens hem vrij te laten. De bestreden beslissing motiveert met recht en reden als volgt:

"Voorts kan er weinig geloof gehecht worden aan de voorwaarden die de taliban u oplegden, waarna ze u terug vrij lieten. Deze voorwaarden bestaan enerzijds uit het feit dat u zich in de toekomst stil moest houden wanneer u een bom of de taliban zag, en anderzijds uit het feit dat u de taliban op de hoogte moest brengen wanneer u het leger in uw dorp zag (CGVS, p.15, 19). Allereerst is het ten zeerste opmerkelijk dat u dit tweede element omtrent het bespioneren van het leger slechts later in uw verklaringen op het CGVS aanhaalt. Tijdens uw vrij relaas in uw persoonlijk onderhoud en ook in de CGVS Vragenlijst ingevuld bij de DVZ maakt u geen enkel gewag van dit feit (CGVS, p.15; CGVS vragenlijst, p.1, 2). Het is pas later dat u dit gegeven plots naar voren schuift (CGVS, p.19). Verder is het een groot vraagteken waarom u de taliban op de hoogte zou moeten brengen wanneer u het leger in uw dorp ziet. Zo haalt u zelf aan dat de taliban overal aanwezig is in uw dorp (CGVS, p.19). Gevraagd waarom u dit dan zou moeten melden aan de taliban, daar ze zelf overal aanwezig zijn en dit bijgevolg hoogstwaarschijnlijk eerder zien dan u, kunt u geen afdoende verklaring verschaffen. U stelt dat uw boomgaard op een plek lag die zichtbaar was van de basis, en dat ze misschien bedoelden dat u het moest melden als het leger zich dichtbij uw boomgaard bevond (CGVS, p.19). Opnieuw geeft dit geen antwoord op het feit dat de taliban dit zelf konden waarnemen, zeker daar dit hun fulltime bezigheid is. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban u bijgevolg vrijgelaten zouden hebben onder zulke milde voorwaarden, die voor de taliban bovendien van zeer weinig nut waren, en dit nadat u hun bom had laten ontmantelen door de overheid. In de twee weken die hierop volgden, kende u verder geen problemen meer met de taliban en lieten ze u met rust. U ging nog steeds naar buiten, weliswaar niet te ver van uw huis (CGVS, p.19), en moet in twee weken tijd toch minstens een keer het leger zien passeren hebben op hun dagelijkse route naar de waterbron. Dat u in twee weken tijd geen melding maakte aan de taliban omtrent de aanwezigheid van het leger in uw dorp, leek de taliban echter niet te deren. Ze lieten u gewoon verder uw leventje leiden. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gehele situatie en de vooropgestelde bedreigingen door de taliban."

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

7.6. Aangaande het tweede incident, met name de bomexplosie bij de madrassa, en de hieraan gelinkte voorgehouden vrees voor de taliban én de overheid motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"Ten tweede is er het incident van de bomontploffing bij de madrassa vlak voor uw vertrek. Hieromtrent uitte u een vrees voor zowel de taliban, als de overheid (CGVS vragenlijst, p.1, 2). Uw vrees voor beide actoren is echter volledig gebaseerd op loutere veronderstellingen. Op geen enkele manier slaagt u erin uw vermeende vrees hard te maken. Beide actoren hebben geen enkele reden om u, en alleen u, te verdenken van enige betrokkenheid bij deze bomontploffing. U was tijdens de nacht aanwezig in het benzinstation, maar ging om 8u naar huis (CGVS, p.15). De bom ontplofte slechts om 10u."

Tijdens de uren waarin u niet aanwezig was, kon bijgevolg eender wie deze bom geplaatst hebben en zou u hiervan niet op de hoogte zijn. Andere winkeliers en verschillende passanten zouden vervolgens ook verdacht kunnen worden, maar dit was echter niet het geval volgens uw verklaringen (CGVS, p.23). Geconfronteerd met het feit dat de bom geplaatst kon zijn wanneer u reeds het benzinestation verlaten had en bijgevolg ook de winkeliers verdacht moesten worden, haalt u enkel aan dat de winkels wat verder liggen en dat de madrassa zichtbaar is van de kamer van het benzinestation (CGVS, p.23). Dit is echter allesbehalve een afdoende verklaring. Bij de ontploffing van een bom die vele slachtoffers maakte, kan tenminste verwacht worden dat het leger alle opties uitput om de werkelijke dader te vinden. Dat ze bijgevolg enkel u en H. vragen zouden stellen en de andere winkeliers niet (CGVS, p.23), doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit hele gebeuren. Daarbovenop dachten ze in eerste instantie dat H. die nacht aanwezig was en wilden ze hem gewoon enkele vragen stellen. Ze lieten hem vervolgens gewoon gaan en hij werd niet in verdenking gesteld, rekening houdend met het feit dat H. in de ochtend van de ontploffing wel in het benzinestation aanwezig was, daar u rond 8u naar uw zus ging (CGVS, p.20). Dat ze H. gewoon vrijlaten, maar u onmiddellijk in verdenking zouden stellen, is dan ook niet aannemelijk. Wat betreft de overheid, stelt u dat u bang bent om gearresteerd te worden en in de gevangenis te belanden, daar ze u vragen zouden stellen waar u geen antwoord op heeft (CGVS, p.22). Het leger is echter nooit tot bij u gekomen en heeft u nooit ondervraagd. Omtrent het feit dat ze u vervolgens zouden verdenken, ontbreekt dan ook enige zekerheid. Bovendien bracht u twee weken voordien het leger zelfs op de hoogte omtrent een bom van de taliban (CGVS, p.15). Waarom u dan twee weken later volgens het leger zou liegen of plots banden met de taliban zou hebben, blijft een groot vraagteken. U stelt nog dat het leger kon denken dat de taliban u misschien dwongen om dit keer niets te melden over de bom, en dat u hierdoor banden heeft met de bom of de dader zou kennen (CGVS, p.22). Deze redenering, opnieuw een loutere veronderstelling, bewijst echter geen link tussen u en de bom. Zelfs indien de taliban u het zwijgen oplegden omtrent deze bom, bewijst dit evenmin dat u de dader zou kennen of enige connectie zou hebben met de taliban. Het leger/de overheid heeft bijgevolg dan ook geen enkel motief om u onmiddellijk als verdachte van deze aanslag te aanzien.

Deze veronderstellingen zijn evenzeer terug te vinden bij uw vermeende vrees voor de taliban. Ook de taliban stelden slechts vragen aan H., maar zouden u wel onmiddellijk verdenken (CGVS, p.21). Hieromtrent legt u verder verschillende verklaringen af. In eerste instantie haalt u aan dat u niet weet waarom de taliban u verdenken (CGVS, p.21), daarna blijft u bij het feit dat ze u verdachten, daar u die nacht aanwezig was in het benzinestation (CGVS, p.21), en later stelt u dat de taliban zelf verantwoordelijk waren voor de bom, maar dat ze de schuld bij anderen wilden leggen, wegens de vele burgerlijke slachtoffers (CGVS, p.22). Ten eerste is het een raadsel waarom de taliban de schuld van deze explosie op u als persoon zouden willen afschuiven, terwijl hun "vijanden" in de regio het nationaal leger en Hezb-e-Islami zijn (CGVS, p.22). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de taliban de schuld van dit incident in de schoenen van een gewone burger zouden proberen schuiven, terwijl ze even goed hun vijanden in een slecht daglicht zouden kunnen plaatsen met hun beschuldigingen. Dat ze u alleen voor zulk incident verantwoordelijk zouden achten, is niet aannemelijk. Ten tweede haalt u aan dat de taliban aan H. vroegen om hen de dader te tonen, daar hij 24u op 7 in het benzinestation aanwezig is (CGVS, p.21). Hieruit blijkt dat ze H. niet in verdenking stelden, en gewoon meer informatie van hem probeerden te verkrijgen. H. vertelde hen dat u die nacht aanwezig was (CGVS, p.15), wat bovendien geen uitzonderlijke situatie was. U was namelijk zo'n twee à vier keer per maand aanwezig in het benzinestation (CGVS, p.13). Mochten de taliban bijgevolg naar u op zoek geweest zijn, kan verwacht worden dat ze ook u gewoon enkele vragen wilden stellen en informatie vergaren. U stelt bovendien zelf dat ze u gewoon vragen wilden stellen omtrent wie de bom daar geplaatst had (CGVS, p.22). Opnieuw moet dus benadrukt worden dat de taliban nooit tot bij u kwamen om u vragen te stellen omtrent de aanslag. U baseert zich bijgevolg andermaal op loutere veronderstellingen om uw vrees vorm te geven."

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij één dag na de explosie is gevlucht en dat er geen mogelijkheid is geweest om hem te ondervragen, bevestigt dit de stelling in de bestreden beslissing dat verzoekers vrees voor de overheid en de taliban gebaseerd is op loutere speculaties. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zowel de overheid als de taliban eerst vragen stelden aan H., waarop deze hen doorverwees naar verzoeker. Gelet op het feit dat aan H. gewoon vragen werd gesteld en dat hij vervolgens zonder meer met rust gelaten werd, wijst niets erop dat verzoeker opeens in verdenking zou worden gesteld, dan wel problemen zou kennen met de taliban of de overheid.

Hoewel verzoeker in het verzoekschrift – uiterst summier – aangeeft dat zijn familie in de daaropvolgende periode meermaals lastig gevallen werd, wordt dit tegengesproken door zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud ("Hebben zij sinds uw vertrek nog problemen gehad?"),

"Nee, er is niemand over, enkel mijn moeder en jongere broer. Wie zou problemen hebben met mijn moeder en jongere broer.", notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Ook deze louter blote bewering kan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban en de overheid niet aantonen.

Tot slot wijst verzoeker erop dat hij reeds werd geïdendeerd door de taliban. Hij gaat er echter aan voorbij dat geen enkel geloof wordt gehecht aan zijn problemen met de taliban omwille van de gevonden bom in de boomgaard.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van de motieven in de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande het tweede incident. Deze blijven dan ook overeind.

8. Wat betreft de verdwijning van verzoekers vader en het gegeven dat zijn zus slachtoffer werd van een aanslag van de taliban, dient opgemerkt dat verzoeker deze gebeurtenissen niet in verband brengt met zijn eigen voorgehouden problemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16).

Verzoekers vader werd, ongeveer vijf of zes jaar geleden, meegenomen omwille van zijn werk en zijn verdwijning had volgens verzoeker geen enkele link met verzoekers eigen vrees voor de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 16).

De aanslag waarvan verzoekers zus slachtoffer werd, vond ongeveer zeven à acht maanden na het vinden van de bom in de boomgaard plaats. Verzoeker benadrukte dat het een ongeluk betrof en gaf geenszins aan dat zijn zus bij de aanslag geïdendeerd werd, laat staan dat dit gebeurde omwille van verzoekers problemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

Bijgevolg staat de verdwijning van verzoekers vader en de aanslag waarbij zijn zus een toevallig slachtoffer werd los van verzoekers persoonlijke vrees tot vervolging.

9. Ten slotte wordt in het verzoekschrift gesteld dat verzoeker in feite zelf het slachtoffer van geweld is, nu – naast zijn asielmotieven – een medisch attest (stuk 16, neergelegd bij verzoekschrift) aantoont dat hij het slachtoffer is geworden van willekeurig geweld, met name toen hij werd geraakt bij een bomaanslag in zijn dorp.

Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker doorheen de procedure op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het feit dat hij het slachtoffer zou zijn geworden van een bomexplosie, laat staan dat dit een verband zou hebben met zijn voorgehouden problemen met de taliban. Ook in zijn verzoekschrift verduidelijkt verzoeker de details (plaats, datum, etc.) van deze vermeende bomaanslag niet, maar stelt louter dat hij een slachtoffer werd van willekeurig geweld.

Het bij verzoekschrift gevoegde medisch attest betreft een "*journaal*" waarbij de medische consultaties van verzoeker doorheen 2020 werden bijgehouden. Bij de consultatie van 11 mei 2020 wordt vermeld "*litteken op benen van bomexplosie*", bij de consultatie van 7 mei 2020 "*ook zwelling aan been thv litteken na bomaanslag*". Er wordt evenwel niet gespecificeerd om welke littekens het gaat, noch op basis van welke bevindingen werd genoteerd dat deze te wijten zijn aan een bomexplosie. Bovendien wordt de functie van de personen waarbij verzoeker op consult ging nergens vermeld.

Hoewel het "*journaal*" het bestaan van fysieke letsels in hoofde van verzoeker kan aantonen, vormt dit stuk geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De medische beroepsbeoefenaar doet vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

In het licht van voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het slachtoffer werd van een bomaanslag.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

10. De door verzoeker neergelegde taskara toont verzoekers nationaliteit en herkomst aan, wat niet wordt betwist. De brief van het ziekenhuis bevestigt dat verzoekers vader verdwenen is, wat evenmin betwist wordt. Zoals hierboven vastgesteld, houdt de verdwijning van zijn vader geen verband met verzoekers persoonlijke problemen.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen antiregeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de 'conflict severity' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak wordt niet betwist.

Met betrekking tot de situatie in de provincie Wardak wordt in de aanvullende nota van verweerder de veiligheidssituatie in voormelde regio als volgt geactualiseerd:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt omschreven als een politiek en strategisch belangrijke provincie, vanwege de nabijheid van Kabul en de ligging op een kruispunt van snelwegen die het westen en het oosten van Afghanistan, evenals het noorden en het zuiden met elkaar verbinden. Wardak wordt bestempeld als een relatief onstabiele provincie in de centrale regio van het land, waar de taliban in de meeste districten actief is. Gedurende de verslagperiode heeft de taliban zijn aanwezigheid, invloed en controle in de provincie versterkt. Tegelijkertijd werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd.

De veiligheidssituatie in de provincie wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Een aanzienlijk deel van die confrontaties betroffen operaties en aanvallen uitgevoerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De taliban viseerden op hun beurt leden van de Afghaanse veiligheidstroepen, of hun faciliteiten, zoals controleposten, hoofdkwartieren of konvoien en voertuigen. Jaarlijks, meer bepaald in het voorjaar en de zomer, leiden migraties van Kuchi-nomaden voorts tot gewelddadige confrontaties als gevolg van grondconflicten met de Hazara, voornamelijk in de Behsuddistricten. Bijna een derde van de door ACLED geregistreerde veiligheidsincidenten betroffen ‘explosions/remote violence’. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's gebruikten om de Afghaanse veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 184 burgerslachtoffers vielen, een daling van 18% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 604 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Wardak werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen.”

Gelet op de update van de analyse van de veiligheidssituatie en landeninformatie die verweerder middels een aanvullende nota bijbracht, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat het CGVS niet verwijst naar de meest recente informatie over Wardak om artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Verzoeker legt zelf ook het EASO rapport van september 2020 neer (stuk 3) en brengt voorts recente informatie bij aangaande het district Jalrez en zijn dorp teneinde de erbarmelijke actuele veiligheidssituatie te staven (stukken 5-15).

Met het louter bekritisieren van de analyse, het verwijzen naar de algemene onveiligheid, incidenten, bomaanslagen en taliban-aanwezigheid en het neerleggen van recentere informatie toont verzoeker niet aan dat de informatie in het administratief dossier, alsook de update van de landeninformatie bijgebracht bij aanvullende nota, niet (meer) correct of niet actueel zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De informatie waaraan verzoeker refereert ligt in de lijn van deze waarop de voormelde veiligheidsanalyse is gestoeld. Bovendien kan uit deze informatie niet blijken dat er in de provincie Wardak in het algemeen en in het district Jalrez in het bijzonder, sprake is van een situatie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en is er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Waar verzoeker in het kader van het voorgaande nog wijst op rechtspraak die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde, dient tot slot te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Aldus kent de veiligheidssituatie in de provincie Wardak, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Derhalve is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar. Daar waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op het gegeven dat hij reeds (willekeurig) slachtoffer werd van een bomexplosie, dient hernomen dat verzoeker niet aannemelijk heeft weten maken dat hij daadwerkelijk geraakt werd bij een bomaanslag.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS